

Njemu, ki je naše društvo vzbudil v življenje, hočemo pokloniti „Leposlovnih zabavnik“ ter mu tako pokazati, kako je napredovala beletristika slovenska v zadnjih petdesetih letih.

Ker tudi Vi, blagorodni gospod, v literaturi naši zavzimate odlično mesto, obrača se podpisani odbor do Vas s prijazno prošnjo, blagoizvolite poslati v „Leposlovnih zabavnik“ domesek Scojega izbornega peresa in pripomozite nam izdati knjigo, dostojno svojega plemenitega namena.

V „Leposlovnih zabavnik“ se sprejemajo samo spisi beletristične vsebine n. pr. pesmi, kratke povesti in novele, potopisi, irtice iz književne in kulturne zgodovine in prirodnoznanstva, životopisni spomini o zaslužnih pesnikih in pisateljih slovenskih i. t. d.

Rokopisi, ki naj ne bodo preobširni, pošiljajo naj se blagovoljno podpisaneemu odboru, oziroma načelniku njegovemu g. dr. Jos. Vošnjaku v Ljubljano.

Nadejé se, da ustrežete prijazni prošnji naši, priporoča se Vam, blagorodni gospod, z odličnim spoštovanjem

Odbor „pisateljskega podpornega društva“

Vaso Petrič,

Ivan Hribar,

Ivan Tomšič.

Dr. Jos. Vošnjak,

Fr. Levec,

Anton Raič.

Ivan Vrhovec.

Božidar Raič † Po daljnem bolehanji je dne 6. junija 1886. leta ob 3/4, na 7 zjutraj v Ljubljani zatisnil oči svoje Božidar Raič, državni poslanec in župnik pri Sv. Barbari v Halozah, porojen 9. februarija 1827. l. pri Sv. Tomaži na Štajerskem, mož, katerega je ves slovenski svet visoko čislal, ljubil in spoštoval zaradi njegovega plemenitega srca, njegove slovanske gostoljubnosti, redke zgovornosti, mladostne navdušenosti, visoke učenosti. Življenje in delovanje tega političnega prvoboritelja, odličnjaka štajerskih Slovencev, pisatelja na glasu in narodnega dobrotvora opiše nam v prihodnjih zvezkih „Ljubljanskega Zvona“ gospod, ki je pokojnika dobro poznal in dalje časa živel v njegovem obližji.

Ivan Dolinar †. V nedeljo 6. junija t. l. ob desetej uri dopoldne je na pošti naglo preminol Ivan Dolinar, urednik šaljivega „Jurija s pušo“, bivši prevosodnik ali odbornik mnogim domačim društvom, znani narodni buditelj, neustrašni prvoborec za naša prava v Trsti in njega okolici in vstrajni pospešnik vsega Slovanstva

Gašparja Dolinarja, hišnega gospodarja in črevljarja ter Marije roj. Vilfanove sin porodil se je Ivan v 26. dan avgusta 1840. l. v Škofji Loki hiš. št. 83, učil se doma na osnovnem učilišču in potem v Ljubljani, kder je prebival pri sestri svoji Ani, a zaradi obilne odškodnosti se vrne kmažu domov učil se slikarstvu k rajnemu Šubicu. V devetnajstem t. j. 1859. letu gre dobrovoljno v vojsko na Vlaško, kder se je desetnik v lovskega bataljona hrabro boril in bil zaradi tega odlikovan s sreberno svetinjo; a bil je i ranjen, ujet in odveden v Pariz. Svoje vojne dogodjaje nam je zanimljivo pripovedal „Samovič“ v podlistkih „Edinosti“. 1881. in 1882. l. „črtice (odlomki) iz mojega dnevnika.“ — Služil je potem v carinarni ali dogani v Trsti, dokler ga niso imenovali uradnika delavskega podpornega društva; naposled je uredoval „Jurija s pušo“ do svoje smrti.

Narodnostne razpore 1868. leta v Trsti so vzdramile in obodrine Dolinarja k smelemu borjenju proti tujinstvu, kadar so se s krvjo krstile razne čitalnice po okolici, za katere se je umrši neprestano trudil. Ivan si je stekel s svojo soprogo mnogo zaslug tudi z gledališkimi igrani, ustanovil je s pomočjó nekaterih drugih

LISTEK.

Stritarjevi zbrani spisi lepo napredujejo. Doslej je izšlo 6 snopičev, ki obsejajo pesmi, kolikor jih je Stritar zložil približno do leta 1878. Pesnik je pesmi svoje zlasti iz mlajše dóbe nekoliko preuredil ter jim dal tako v vsakem oziru lepšo in dovršenejšo obliko. Dozdani snopiči pa jasno kažejo po svoji vsebini, kakor po lepi zunanji obliki, da bodo Stritarjevi zbrani spisi knjiga, s katero se bode národ slovenski smel ponášati. Vse prijatelje leposlovja slovenskega pozivljemo znova na obilo naročbo Stritarjevih zbranih spisov.

Viktor Dolenc †. Primorske Slovence in ž njimi vred ves národ slovenski je zadela huda nesreča. Umril je po kratki, a težki bolezni za osepnicami šele v 45. letu dóbe svoje v Trstu dné 20. julija 1887. ob 1/2 2. uri zjutraj vrli domoljub in pisatelj, gospod *Viktor Dolenc*, urednik »Edinosti«, lastnik tiskarne, predsednik delavskega podpornega društva, starosta »Sokola«, prvomestnik načelníštva tržaške podružnice Sv. Cirila in Metoda, podpredsednik političnega društva »Edinost« itd. itd.

Porojen na Razdrtem leta 1841. iz znane Dolenčeve rodbine, dovršil je pokojni Dolenc nižjo realko v Gorici ter se pozneje odločil za trgovski stan. A dr. Karol Lavrič, ki je v Gorici spoznal izredno nadarjenost mladega moža, vplival je toliko nánj, da je najprej v Gorici, kjer je več let uredoval »Sočo«, in pozneje v Trstu, kamor se je preselil pred desetimi leti, vse svoje moči posvetil političnemu delovanju, kateremu se je udal z dušo in srcem. Živahen in odločen, priden in nadarjen je mladi publicist najprej s temeljitimi študijami v národno-gospodarskih in političnih strokah pridobil si prilično mnogo znanja ter je tako s čudovito vstrajnostjo nadomestil, česar mu ni dala nedostatna šolska omika; potem se je s svetim domovinskim ognjem lotil javnega delovanja, pri katerem si je v vsakem oziru zaslužil imé prvobornitelja slovenskega. Bil je zadnja leta v Trstu *duša* vsega národnega življenja in ž njim, katerega je smrt pobrala v najboljših moških letih, izgubili so tržaški Slovenci glavo in voditelja svojega, kateremu ne vemo namestnika; kajti kje bi našli moža, ki bi bil tako delaven, tako zgovoren, tako vstrajen, tako požrtvovalen, tako spreten, tako odločen, živahen in nadarjen, kakor je bil pokojni Dolenc! In z vsemi temi lepimi svojstvi je združeval jako plemenito srcé in politikom nenavadno dobrodušnost. Blagi Viktor, slava tvojemu spominu! Z Bogom, zlata duša!

Matej Brencè †. Dné 18. t. m. je pri Sv. Gregorji nad Sódražico umrl v 31. letu dóbe svoje mladi slovenski pisatelj gospod *M. Brencè*. — Pokojni je bil dné 19. septembra l. 1856. porojen v Hrašah pri Lescah, zvršil je gimnazijo l. 1878. v Ljubljani in pozneje pravoslovje na Dunaji. Bil je nadarjen mož in spisal je več krajših novel v Stritarjevem »Zvonu« in »Kresu«; bil je tudi sotrudnik našemu listu, „Slovenskemu Narodu“, „Slovincu“ in nekoliko časa urednik „Ljubljanskemu Listu“. Zlasti v „Narodu“ je prejšnja leta priobčil več krajših spisov pod imenom „Nivalis“. Zadnje čase je bil uradnik pri trgovski zbornici ljubljanski, a bolezen ga je prisilila, da je odšel k bratu svojemu, župniku svetogregorškemu, kjer mu je sušica končala mlado življenje. Bodi mu lahka zemlja in blag spomin v Slovencih.

Dva národna praznika bode v spomin dveh velezaslužnih mož slavil národ slovenski meseca avgusta. Dné 14. t. m. odkrije se namreč v Idriji na župni cerkvi Sv. Barbare plošča v spomin pokojnemu knezoškofu ljubljanskemu Antonu Alojziju Wolfu, ki je mladini naši ustanovil »Collegium Aloysianum«, izdal novi prevod svetega pisma ter založil zaklad za véliki slovar slovenski; a dné 21. avgusta bode gospod profesor